pag. 264

8. „Wõlfiga wõetas naine".

Sepp ja rätsep.

See vana-aiwa-jõma läks ka all olewa jutu mant tõer. Üten nülan elli Kolmakaewa ütс illus jõudas nein, kellel pats kõsiлаst ka nülan olli, üti olli sepp, teine rätsep. Tutarlaps meel murdu enamb sepa poole ja ta es orwa enamb õigeste kõsiлаst ei maksta, ta jätt rätsepa maha, nina valis seppa. Sõbbral hõa nõu kallis. Ta küneli tütrikule: „Kas sa kull oled et ka pünnehele mehele läät? Näed, kui ta sepi-kaan tõpa, sis peab ikr teewa pääle, tema pangatap alasi pihta? Aga see mand on, kui nägemise pandus? Tütrik läts sepi juta, naise pääle, et see lugu ka õige olli, et sepp aenult alasid pangutas, kuna peab rauda wagi. Ta jätt ka sepa maha ja nakas rätsepa-mastema. Sellega läts ofi küll nüüdsi ka-walitsuse, et ta tenäga „efendele" kerkis mann, betaski (mõisa-kool) läts. Ka sepp käis siin film-aalt tadan. Mõisa-kai põlgdusega, ennitse kõsilase, sepa nääle, kuna rätsep rõõdu-rõõsalt seppa pilmitses. —

End sepp olli ka kõrwal näilt. Ta ood porsat oiga, mis tälle ka wõlle tulli, nina tõsiser ilma nägemata, üti palawa tagla tuisu rõõsa saapa peeda, ker nüüd, raiesti palawast tundes, üte-jala pealt teise peale wastelis ja nõatelis. Peraft õtse ta poraja filmapilgu üles, kuna mõisale nakti sõit tsikahutte (ütelda): „Kas sa pünnne olet, et sa ei näe, et rätsep on ja ei ime jõulda?" Nats kaalu pääl ollew nein jätt ka wiimate rätsepa maha, nina teenast ei tos ütelagi minejat. —

Wanaaiwa jõma jäi siin „welt joaksma," seft wõlfiga es jae see kõrd mitte naine woetus, es sepal, es ka rätsepal. Kui rätsep oasta peraft naise munjak rätt — sis weel tunde tütrik ära, et „wõlfil lukki jala olliwa", ja ta läts täiwe tedmise ja õigusega seppale naiese. Siigi sõi teine kõsilane kaualapse, mant nõõnutaker ja nõudetar, sest et „wõlfiga wõeti naine". —

Jaan Kiesk.

pag. 265.

9. Sandist jaksa, jaksast janti.

Kas elawas!

„Tütreke, kes saa ja liina lähkaks, jala omma jo liiga wäsinu, lase mull maha ästa, reidiwesi puhkama!" eksü pallas wõ